

Kata

Azt mondják, tökéletes ember nem létezik, én Tószegi Katát mégis annak láttam. Egy osztályba jártunk az általános iskolában, hosszú szőke haját szoros copfba fonta, mindig mosolygott, sohasem veszekedett senkivel. A házi feladatokat hibátlanul készítette el, a tanárok kérdéseire pontosan válaszolt, nem létezett olyan dolog, amit ne tudott volna. Az osztálytársaink mégsem irigykedtek rá, mert segítőkész volt, kölcsönadta a füzetét, ha kellett, sugott is. Az évfázókon elsőként kapott jutalomkönyvet, folyton őt hozták fel követendő példaként a többiek előtt. Mégsem emiatt vonzódtam hozzá, sokkal inkább a lényében rejlő kedvesség miatt. Volt benne valami, ami miatt állandóan a közelében szerettem volna lenni, hallani a hangját, látni a csillogó mélykék szemét. Velem azonban ritkán beszélgetett, a szüneteket többnyire a barátnőjével töltötte. Félrehúzódtak az iskolaudvar egy távoli sarkában, és a fejüket összedugva pusmogtak. Hogy miről, azt nem tudom, mert elhallgattak, amikor elmentem mellettük.

A barátnőjét, Kardos Beát viszont nem kedveltem, nemcsak azért, mert Kata közelébe se ért, alacsony termetű, kicsit duci kislány volt, apró gombszemekkel, és folyton kritizált mindenkit, hanem azért, mert a

jelenlétével megakadályozta, hogy Kata közelébe kerüljek. Sokszor elhatároztam, hogy hazakísérem Katát tanítás után, de Bea mindig vele volt. Egyszer mögémük osontam, megpróbáltam észrevétlenül követni őket, de a zebránál lebuktam.

– Mit akarsz, Bandi? – kérdezte Kata.

– Semmit – feleltem zavartan, majd eloldalogtam.

Irodalomórán Zelk Zoltán: Hová futsz te kicsi őz című versét kellett megtanulnunk, ekkor derült ki, hogy Kata mennyire szereti verseket.

Már tudtam, mit fogok tenni. Verset írok Katának!

Alig vártam, hogy hazaérjek, leültem az íróasztalom elé, de csak nem jött a gondolat. Az első két-három szó még csak-csak sikerült valahogy, aztán végleg megakadtam. Eltelt egy óra, két óra, és még mindig nem voltam képes egyetlen épkezláb mondatot se összehozni.

– De jó lenne, ha létezne egy tündér, aki segítene! – sóhajtottam magamban.

Minden bizonnyal elbóbiskolhattam, mert szárnyzuhogásra lettem figyelmes, egy furcsa, földöntúli fényben ragyogó aprócska lény száll le elé.

– Ne aggódj Bandi, meg tudod írni azt a verset! – mondta. – Képzeld el egy szép virágot, és hasonlítsd hozzá Katát! Meglátod, örülni fog neki, a lányok szeretik a virágot.

Azzal megfordult, és az ablak felé indult.

Utána kiáltottam.

– Várj, milyen virágot?

A tündér azonban már nem volt sehol.

Arra riadtam fel, hogy valaki gyengéden átöleli a vállamat.

– Gyere kisfiam, kész a vacsora!

Kinyitottam a szemem.

– Várj egy kicsit anyu, szeretném befejezni, amit elkezdtem!

És a lelki szemeim előtt megjelent egy csodaszép vörösben pompázó rózsza.